

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 17167-12-25

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

המבקש: גל חזקיהו טננבאום

נגד

המשיבה: מאיה לי לוי

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד (השופטים ע' כהן, ח' קיציס ו-ר' חיימוביץ), מיום
14.9.2025, ב-ע"א 70632-12-24, ב-ע"א 70632-12-24

בשם המבקש: עו"ד נסים שמיה

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(סגנית הנשיאה ח' קיציס ו השופטים השופטים ע' כהן -ר' חיימוביץ), מיום 14.9.2025,
ב-ע"א 70632-12-24. במסגרת פסק הדין נושא הבקשה נדחה ערעור המבקש על פסק
דינו של בית משפט השלום (השופט מ' פירר), מיום 11.11.2024, ב-ת"א 34899-03-22,
בגדרו התקבלה תביעת המשיבה לפיצויים לפי חוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-
1998.

פסק הדין של בית משפט השלום

1. ביום 15.3.2022 הגישה המשיבה תביעה נגד המבקש לבית משפט השלום
בראשון לציון (ת"א 34899-03-22). במסגרת התביעה, טענה המשיבה כי החל מחודש
מרץ 2021 ועד ליום 7.4.2022, המבקש פנה אליה ופרסם על אודותיה פרסומים ברשתות
החברתיות, ובעשותו כן פעולותיו עלו כדי הטרדה מינית, המהווה עוולה אזרחית לפי
חוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק למניעת הטרדה מינית או החוק).
בגין פעולותיו של המבקש עתרה המשיבה לפיצוי ללא הוכחת נזק בסך של 250,000
ש"ח, וכן לצו מניעה אשר יאסור על המבקש ליצור כל קשר עמה, באופן ישיר או עקיף,
בכל אמצעי תקשורת, ויאסור עליו לפרסם כל פרסום בעניינה של המשיבה.

2. בפסק הדין של בית משפט השלום בראשון לציון (השופט מ' פירר), מיום 11.11.2024, התקבלה תביעת המשיבה, כך שבית המשפט הורה למבקש לשלם למשיבה פיצוי ללא הוכחת נזק בסך של 80,000 ש"ח וכן ניתן צו המניעה כמבוקש בתביעה.

בית המשפט ביסס את קביעתו בדבר ביצוע עוולת ההטרדה המינית על כ-20 פרסומים, מתוך עשרות שצירפה המשיבה לתביעתה. בית המשפט הבהיר כי הוא מוכן להתעלם הן מפרסומים שהוכחו על-ידי הנתבע, הן מפרסומים שאינם עולים כדי "הטרדה מינית ברורה" – אף אם הם מהווים לשון הרע חמור או פגיעה חריפה בפרטיות. מתוך אותם כ-20 פרסומים, בחר בית המשפט לפרט דוגמאות בולטות מתוך 15, בקבעו כי די בהן כדי להכריע בשאלת ביצועה של העוולה. בדומה, לצורך ההכרעה בבקשה שלפניי אין צורך לסקור את כלל הפרסומים שנדונו בפסק הדין, ואסתפק בסקירה כוללת שיש בה כדי לצייר את התמונה העובדתית הרלוונטית.

כמכלול, פרסומי המבקש נעו סביב גוף המשיבה, משקלה, מידת החזה שלה, מראה גופה, הרגלי האכילה שלה, והאופן שבו המבקש מתאר את יחסו אליה. מתוך 15 הפרסומים שנסקרו, אוזכרו שתי פניות ישירות של המבקש אל המשיבה, אשר תיעד ולאחר מכן העלה לרשתות החברתיות. בפנייה אחת הושמעה שיחת טלפון שבה המבקש הציג עצמו בשם אחר, אמר למשיבה כי הוא אוהב אותה וביקש להזמינה ל-"דייט רומנטי". המשיבה ביקשה שלא יתקשר אליה, ובהמשך, כאשר אמרה שתחסום את האפשרות ליצור עמה קשר, השיב המבקש: "יש כאן צוות אדיר של מטרידנים שעובדים 24/7 בהטרדות". בפנייה נוספת, התכתב המבקש עם המשיבה ב-"ווטסאפ", ובין הודעותיו כתב: "[המשיבה] שהיא מידה J85 והחזה שלה סימטרי ובנוסף ללא נפילה", והמשיך בהודעותיו, גם לאחר שהמשיבה ביקשה ממנו שלא לשלוח לה הודעות נוספות ולא להתקשר. נוסף על הפניות הישירות, אוזכרו תשעה פרסומים יזומים של המבקש, ובהם חזרו התייחסויותיו של המבקש לגופה של המשיבה, למשקלה, ולמידת החזה שלה. בכלל זה תוארו סרטון שבו אמר המבקש כי הוא בדרכו אל המשיבה "לקבל פינוק"; סרטון "לייב", לקהל של כ-20 משתתפים, שבו נשמע המבקש אומר כי היה רוצה "לראות איך היא [המשיבה] נראית בעירום", ובהמשך מתייחס לאפשרות "לשפר אותה עם שאיבות שומן והזרקות וכאלה".

לצד אלו, מתוך 15 הפרסומים שהובאו בפסק הדין, אוזכרו ארבעה פרסומים של המבקש, שבהם ישנה התייחסות לפרסומים שהמשיבה פרסמה בעצמה לרשתות החברתיות, או כאלו שעושים שימוש בתמונותיה. כך למשל, נסקר סרטון שבו מוצגות תמונות המשיבה, ועל גביהן מופיע המבקש המתייחס לתמונות המוצגות, ובין דבריו

נאמר כך: "זה לא נורמלי להגיע למשקל כזה, עם סימני מתיחה כאלו [...] צריך כבר לעשות מתיחת בטן ולעשות ניתוחי הרמת חזה"; פרסומים שבהם ערך המבקש השוואות בין מידות גופה של המשיבה למידות גופה של אמה, ובין מידות גופה בהווה לבין מידותיה בגיל צעיר.

3. לאחר סקירת פרסומי המבקש, קבע בית משפט השלום כי הפרסומים מצויים במובהק מעבר לקו הגבול הנדרש לצורך הגדרתם כ-"הטרדה מינית" לפי החוק למניעת הטרדה מינית, בציינו כי במקרה שלפניו "התשובה ברורה: מדובר בהטרדה מינית גסה ומובהקת".

בתוך כך, דחה בית המשפט את טענות ההגנה של המבקש, ובהן: כי פרסומיו לקוחים מתוך פרסומיה הפומביים של המשיבה עצמה, וכי הואיל והמשיבה נוהגת לפרסם תכנים מסוג זה כדבר שבשגרה וכדי להגדיל את מספר עוקביה, חזקה עליה שאילו סברה שמדובר בפרסומים פוגעים המהווים הטרדה מינית לא הייתה נוהגת כך; כי המשיבה מנחה את עוקביה להתלבש באופן חשוף, לספוג הטרדות מיניות ואז לתבוע את המטרידים; כי חלק מהפרסומים פורסמו בקבוצות סגורות שהמשיבה אינה חלק מהן, ומשכך אין בהם כדי להוות הטרדה מינית – ואדרבה, הגשתם מהווה האזנת סתר בלתי חוקית, והם אינם קבילים שכן הוגשו שלא באמצעות עורכן; וכי אין מדובר כלל בהטרדה מינית אלא בביקורת לגיטימית על פרסומי המשיבה המעוררים השמנה באופן המסכן את הציבור, שכן לא כל גסות רוח עולה כדי הטרדה מינית.

לעניין הטענות דלעיל, קבע בית המשפט כי אין בעובדה שהמשיבה מעלה פרסומים, אשר ניתן לאפיין את תוכנם כעוסקים, ככלל, בסוגיה של דימוי גוף, ובפרט בחוויותיה האישיות בנוגע לסוגיה זו, כדי להתיר למבקש לשלול ממנה את האוטונומיה לפרסמם, להציגם מחוץ להקשרם, באופן משפיל ומבזה, שלא בהסכמתה של המשיבה, ולקבוע בכך, עבירה ובמקומה, את הדרך בה היא תוצג ברבים. עוד נקבע, בניגוד לעמדת המבקש, כי שיתוף ההטרדות שהמשיבה חוותה, וכיניהן אלו שפורסמו על-ידי המבקש, אינו מהווה כשלעצמו הטרדות שהופנו כלפי המבקש, וכי "האופן בו בוחר המוטרת, החש שנשללה ממנו בחירתו, להציג את הדברים בפני הציבור, מסייע לו במידה רבה לחוש שהוא משיב את השליטה לחייו, ובכך הוא הופך שוב מאובייקט לסובייקט".

נוכח דבריו האמורים, ומשהגיע בית משפט השלום למסקנה כי פרסומיו ופניותיו של המבקש באים בגדרי העוולה של הטרדה מינית לפי החוק, חויב המבקש בתשלום פיצויים ללא הוכחת נזק.

במסגרת השיקולים לקביעת גובה הפיצויים, עמד בית המשפט על חומרת ההטרדה, הנגזרת ממספרם הרב של הפרסומים והיקף תפוצתם; העובדה כי הפרסומים עסקו באופן אובססיבי בגוף המשיבה, ונמשכו גם לאחר שהמשיבה שבה וביקשה מהמבקש לחדול מכך ולהסירם; תחושות הנרדפות והסבל המתמשך שנגרם למשיבה כתוצאה מפרסומיו של המבקש; וכן הובא בחשבון כי המשיבה היא בעלת נוכחות דומיננטית ברשתות החברתיות ונוהגת לשתף פרסומים, כלפי עצמה, בנושאים הנחשבים בדרך כלל אישיים ודיסקרטיים, בנושאי דימוי גוף.

על כן, בית המשפט חייב את המבקש לפצות את המשיבה בסך של 80,000 ש"ח, יחד עם הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך של 10,000 ש"ח. כמו כן ניתן צו מניעה קבוע האוסר על המבקש, הן בעצמו הן באמצעות אחרים, באמצעות שימוש בשמות משתמש ופרופילים אחרים, לפרסם כל פרסום, בכל אמצעי תקשורת או מדיה, המתייחס במישרין או בעקיפין למשיבה, לגופה או למיניוּתה, לרבות כל פרסום הכולל את תמונתה, שמה, או כל פרט מזהה אחר, ממנו ניתן להבין כי מדובר בה. בנוסף, נאסר על המבקש לפנות למשיבה, במישרין או בעקיפין, בכל דרך ובכל צורה, לרבות באמצעות כל אמצעי תקשורת שהוא.

4. על פסק דינו של בית משפט השלום הוגשו ערעורים הדדיים לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (ע"א 70632-12-24). המבקש ערער על עצם חיובו בתשלום, והמשיבה ערערה על גובה הפיצויים שנפסקו ועל כך שבית משפט השלום התעלם מחלק מן הפרסומים מושא התביעה. במסגרת הדיון שנערך ביום 10.9.2025, המליץ בית המשפט לצדדים שלא לעמוד על ערעוריהם. המשיבה מחקה את ערעורה בהמלצת בית המשפט, ואילו המבקש עמד על ערעורו.

5. ביום 14.9.2025 ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי (סגנית הנשיאה ח' קיציס והשופטים ע' כהן ו-ר' חיימוביץ), בגדרו נדחה ערעור המבקש. בפסק הדין, דחה בית המשפט את טענות המבקש כי פרסומיו על אודות המשיבה אינם מהווים הטרדה מינית, אלא עניינם בביקורת לגיטימית על פרסומיה של המשיבה עצמה, או על הסוגיות שבהן היא דנה בפרסומיה.

כמו כן, טען המבקש בערעורו כי סעיף 3(א)(א5) לחוק למניעת הטרדה מינית, שמכוחו הוגשה תביעת המשיבה, מתייחס לפרסומים של "פורנו נקמה" (כלשונו של המבקש), וכי לא נועד לחול על פרסומים ברשתות החברתיות, כגון אלו שפרסם המבקש

על אודות המשיבה. בית המשפט המחוזי דחה את טענה זו של המבקש, בקבעו כי גם פרסום לציבור ברשתות החברתיות עשוי לבוא בגדרי סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, וכן כי העובדה שבחלק מהפרסומים השתמש המבקש בפרסומי המשיבה עצמה אינה מסייעת לו, שכן המבקש הוסיף דברים לפרסומים אלו באופן שהמכלול הוא משפיל ומבזה.

כמו כן, קבע בית המשפט המחוזי כי גם פניותיו של המבקש אל המשיבה, ולא רק פרסומיו, מהווים "הטרדה מינית", וכי אלו נעשו על אף ולאחר שהמשיבה הבהירה למבקש, באופן חד-משמעי, כי אינה מעוניינת בקשר עמו. בית המשפט המחוזי הבהיר כי אין בכך שפניותיו החוזרות של המבקש נעשו בפער של כמה שבועות, כפי שטען המבקש, כדי לשנות מכך שמדובר בפניות אשר מהוות "הטרדה מינית". נוסף על כך דחה בית המשפט המחוזי את טיעוני המבקש לכך שיש לבחון את פרסומיו ופניותיו בנפרד, כאירועים בודדים, והבהיר כי במקרה דנן מצטיירת תמונה קשה של רדיפת המבקש את המשיבה, תוך התייחסות מינית פוגענית מטרידה, אף שהמשיבה הבהירה לו כי היא מבקשת שיחדל מכך.

לבסוף, בית המשפט המחוזי לא מצא להתערב בגובה הפיצויים שנפסקו בפסק הדין של בית משפט השלום, בשים לב לכך שלא מדובר בסכום גבוה, נוכח מסכת הפרסומים הנדונה.

בקשת רשות הערעור שלפניי

6. המבקש מיאן להשלים עם החלטת בית המשפט המחוזי, והגיש את בקשת רשות הערעור שלפניי.

בבקשתו, טוען המבקש כי מתעוררת בעניינו שאלה, אשר טרם ניתן לה מענה בפסיקתו של בית משפט זה, באשר לסיווגה של "הטרדה מינית" לעניין העוולה הקבועה בחוק למניעת הטרדה מינית. המבקש טוען כי בין השיקולים שעל בית המשפט לשקול, בבואו להכריע האם התנהלות של נתבע פלוני מהווה "הטרדה מינית" לפי חוק למניעת הטרדה מינית, כלפי תובע אלמוני, עליו לשקול את התנהגותו של אותו תובע. במקרה דנן, כך נטען, המשיבה ביססה את תביעתה על כך שהמבקש הפיץ פרסומים בעלי אופי מיני על אודותיה, שעה שהמשיבה בעצמה נוהגת לפרסם פרסומים דומים, וכי יש בכך כדי להחליש את טענותיה כלפי המבקש, הן לצורך ההכרעה האם פרסומיו של המבקש אכן הינם "הטרדה מינית", הן בקביעת גובה הפיצויים, ככל שהפרסומים אכן עולים כדי "הטרדה מינית".

נטען כי בפסקי הדין של הערכאות קמא, לעניין טענות המבקש בדבר התנהגותו של הטוען להטרדה מינית, נערך היקש לדיני איסור לשון הרע, אולם מסקנתם הייתה כי אין בכך כדי להוריד מחיובו בעוולת ההטרדה המינית, ומגובה הפיצויים בגינה. המבקש טוען כי יישום ראוי של ההיקש בין חוק למניעת הטרדה מינית ובין דיני איסור לשון הרע, מוביל לתוצאה ההפוכה, שלפיה בית המשפט אכן לוקח בחשבון בסך שיקוליו את התנהגותו הסובייקטיבית של התובע, והדבר יכול להיחשב כהגנה טובה לנתבע וכשיקול להפחתת פיצויים.

בהקשר זה, טוען המבקש כי פסקי הדין שאליהם הפנו הערכאות קמא, אשר נסובו על תביעות לפי חוק למניעת הטרדה מינית (רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.2006); ת"א 34583-08-21 מנשה נ' רדיו הצפון החזקות בע"מ (22.7.2024)), מובחנים מהעניין נושא בקשתו, משום שבאותם מקרים נדונו פרסומים בעלי אופי מיני, מקום שבו מושאי הפרסום לא פרסמו בעצמם תכנים דומים. הבדלים אלו מחזקים, לטענת המבקש, כי בפסיקת בית משפט זה לא ניתנה עד כה הכרעה עקרונית בסוגיה, ומשכך יש להיעתר לבקשתו ליתן רשות ערעור ב-"גלגול שלישי".

נוסף על טיעוניו ביחס לשאלה העקרונית שעניינה התנהלות התובע בעילת הטרדה מינית והשלכותיה, טוען המבקש כי צו המניעה שניתן בפסק הדין מושא הערעור, אשר לפיו נאסר על המבקש לפנות למשיבה ולפרסם תכנים העוסקים בה, מהווה פגיעה חמורה בזכותו של המבקש לחופש הביטוי.

עוד נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא נעתר לבקשתו להוספת ראיה, שתוכנה סרטון שהמשיבה פרסמה ברשתות החברתיות. זאת, משום שאילו היה מתאפשר למבקש להוסיף את הסרטון כראיה, אפשר היה ללמוד מכך על התנהגותה של המשיבה, אשר נוהגת בעצמה לפרסם סרטונים הדומים לאלו שהעלה המבקש, ושכגינם טענה ל-"הטרדה מינית".

7. בטרם אפנה לבחינת הבקשה דנן, אציין כי מעיון בתיק בתי המשפט קמא עולה שהוטלו מגבלות פרסום על שמות הצדדים. עוד עולה כי ביום 9.2.2025 הגישה המשיבה בקשה לבית משפט השלום להתיר את פרסום פסק הדין, לרבות שמות הצדדים. בעקבות בקשתה, ולאחר שהוגשה תגובת המבקש, הבהיר בית משפט השלום כי תביעת המשיבה סווגה על-ידי מזכירות בית המשפט כתיק שיש לדון בו בדלתיים סגורות, בשל הגנה על אינטרס המשיבה כתובעת בתביעה לפי חוק למניעת הטרדה מינית, והורה כי הוא מותיר

את מגבלות הפרסום על כנן, תוך שהבהיר כי ככל שאלת פרסום פסק הדין לא תידון במסגרת הערעור, תוכל המשיבה לשוב ולהגיש בקשה מתאימה לפרסום פסק הדין.

בהתאם לאמור דלעיל, בהחלטתי מיום 20.7.2026 הוריתי לצדדים להבהיר האם הם עומדים על עמדותיהם ביחס לפרסום ההחלטה בהליך דנן, כפי שהוצגו בפני בית משפט השלום. המשיבה הודיעה כי היא עודנה עומדת על כך שפסק הדין בהליך דנן יפורסם בלא מגבלות הפרסום שהוטלו על שמות הצדדים. המבקש לא הגיש עמדה, וזאת גם לאחר ארכה שניתנה לו לעשות כן, לפנים משורת הדין.

בהיעדר עמדת המבקש, לאור עמדת המשיבה, ונוכח העובדה שמגבלות הפרסום הוטלו מלכתחילה לשם הגנה על אינטרס המשיבה, מצאתי כי יש מקום להורות על פרסום פסק הדין במלואו.

דיון והכרעה

8. כידוע, רשות ערעור ב-"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, או כאשר דחיית הבקשה למתן רשות ערעור תגרום לעיוות דין (ראו: רע"א 449-04-26 ווי פי ג'י ישראל בע"מ נ' קיבוץ כפר מנחם, פסקה 10 (31.5.2026); רע"א 83064-05-26 טרחאן נ' שפרמן, פסקה 8 (7.6.2026); רע"א 22773-11-25 אדרי נ' שלום, פסקה 11 (15.3.2026)).

9. כמתואר לעיל, טענתו העיקרית של המבקש הינה כי הפרסומים שבגינם יוחסה לו אחריות בעוולת ההטרדה המינית, מהווים למעשה פרסום מחדש של תכנים שהמשיבה עצמה פרסמה באופן פומבי, והתייחסות אליהם, ועל כן אין לראותם לכן כ-"הטרדה מינית". לשיטת המבקש, נוכח העובדה שפרשנות עוולת ההטרדה המינית לפי סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית טרם לובנה בפסיקת בית משפט זה, טענתו מעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, ומשכך מצדיקה להיעתר לבקשתו וליתן רשות ערעור ב-"גלגול שלישי".

10. דין הבקשה להידחות אף בלא להזדקק לתשובת המשיבה.

להשקפתי, העובדה שדבר חקיקה מסוים טרם נדון בפסיקתו של בית משפט זה בהקשר נתון, אין משמעה בהכרח כי דינה של בקשת רשות ערעור ב-"גלגול שלישי", אשר מעלה סוגיה בהקשרו של דבר החקיקה – להתקבל. זאת, שכן לעיתים התשובה

לשאלה המועלית בבקשה כה ברורה, עד כי ניתן לומר עליה כי לאו שאלה היא. כפי שאבאר להלן, סבורני כי כזה הוא המקרה דנן.

11. תחילה, ובמישור העובדתי, ראוי לציין כי מתוך כ-20 פרסומי המבקש, אך ב-4 נעשה שימוש בפרסומיה הקודמים של המשיבה, כך שביחס לרובם המכריע של פרסומי המבקש, נקבע כי אלו עונים, באופן מובהק, להגדרת עוולת ההטרדה המינית לפי סעיפים 3(א)-(5) לחוק, וטענתו דלעיל של המבקש אינה רלוונטית לגביהם.

12. עם זאת, ובאשר לארבעת הפרסומים שבהם כלל המבקש את פרסומיה הקודמים של המשיבה, נקבע שמובנם הטבעי של פרסומיו אלו של המבקש, מבלי להידרש לכך שהם נסמכים על פרסומים קודמים של המשיבה, הוא משפיל ומבזה. עוד נקבע, כי אף בחינת התוספות שהוסיף המבקש על רקע אותם פרסומים, אינה מובילה למסקנה שונה, שכן תוספות אלו נושאות, כשלעצמן, אופי משפיל ומבזה.

ואכן, דעתי היא כי בעניינו של המבקש לא מתעוררת כלל השאלה הפרשנית שהמבקש טוען לה, שכן מדובר בפרסומים שלגביהם הן הטקסט הן הקונטקסט – מהווים, במובהק, הטרדה מינית כמובנה בחוק.

13. לפי סעיף 3(א)(5) לחוק, על תובע שטוען כי פרסום על אודותיו מהווה "הטרדה מינית" להוכיח שהפרסום מתמקד במיניותו, בנסיבות שבהן הפרסום עלול להשפילו או לבזותו, ולא ניתנה הסכמתו לפרסום. בבקשתו, מנסה המבקש להיתלות בפרסומים קודמים שהעלתה המשיבה בעצמה, ולראות בהם כנסיבה אשר נוטלת את האופי המשפיל והמבזה של פרסומיו, וכן לייחס למשיבה מעין "הסכמה מכללא" להטרדה. טענות אלו אין לקבל.

14. באופן ספציפי, המבקש מפנה לכך שהמשיבה פרסמה תמונות החושפות את גופה ומעודדות נשים בעלות מאפייני גוף דומים שלא לחוש בושה בכך. לטענת המבקש, משכך בחרה המשיבה לעשות, הרי היא כביכול "הסכימה" לכך שהמבקש או כל אדם אחר, יתייחס לאותם צילומי גוף, יביע את "דעתו" על גופה של המשיבה, מעלותיו, חסרונותיו ודרכים לשיפורו, וכו' וכו', כיד הדמיון והלשון המשתלחת והמבזה. יתר על כן, לטענת המבקש, גם לגבי מי שממשיך לנהוג כאמור אחרי שהמשיבה מבקשת שיחדול מכך, יש לקבוע כי הינו נוהג כדין (אם כי אולי בגסות רוח).

מדובר בטענה חסרת שחר, המנוגדת לעקרונות בסיס של החוק. פרסומיה של המשיבה לא היוו כל הסכמה לפרסומיו הפוגעניים והמטרידים של המבקש, המבקש לא

סבר ולא יכול היה לסבור שניתנת לו הסכמה מצד המשיבה לפרסומיו, ובוודאי שאין כל בסיס לקבוע, במישור הנורמטיבי, כי פרסומים מסוג פרסומיה של המשיבה מהווים מעין "רישיון" לפרסומים מסוג פרסומיו של המבקש. לא נותר אלא לתמוה על כך שטענתו המרכזית של המבקש נטענת ברצינות, ובקול גדול, בבקשת רשות ערעור (ועוד ב-) "גלגול שלישי" המוגשת לבית משפט זה.

15. על כן, והגם שהיקף תחולת עוולת ההטרדה המינית לפי סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית טרם נדון לעומקו בפסיקת בית משפט זה, דעתי היא כי בכדי לדחות את טיעוני המבקש אין צורך בניתוח מעמיק של הוראות החוק במסגרת ערעור ב-"גלגול שלישי", בפסק דין שיינתן על-ידי הרכב של שלושה שופטים של בית משפט זה.

16. המבקש מוסיף וטוען כי לטענותיו יש משקל במישור הפיצוי שראוי שבית המשפט יפסוק לטובת המשיבה. פטור אני מהתייחסות לשאלה זו, משבית המשפט המחוזי התייחס לכך במסגרת קביעת הפיצויים, ופסק סכום נמוך פי כמה מסכום הפיצוי המקסימלי שניתן היה לפסוק ללא הוכחת נזק. המשיבה מצידה ויתרה על הערעור מטעמה לגובה הפיצויים שנפסקו; ומשכך אין צורך להכריע בטענת זו של המבקש.

17. סוף דבר: מן הטעמים המפורטים לעיל, הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תגובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"א אב תשפ"ו (04 אוגוסט 2026).

יחיאל כשר
שופט